

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-166/2024-6

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga Suda Ljiljane Karlovčan-Đurović, predsjednice vijeća, Sanje Štefan i Borisa Markovića, članova vijeća te višeg sudskog savjetnika – specijalista Srđana Papića, zapisničara, u upravnom sporu tužitelja I. B. OIB: ..., D., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, OIB: ..., Z., radi prava na pristup informacija, na sjednici vijeća održanoj dana 3. listopada 2024.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Povjerenika za informiranje, klasa: UP/II-008-07/24-01/283, urbroj: 401-01/04-24-5 od 4. srpnja 2024.

Obrazloženje

- Osporenim rješenjem Povjerenika odbijena je žalba tužitelja izjavljena protiv rješenja Državnog odvjetništva Republike Hrvatske, broj: PPI-DO-4/2023-15 od 25. siječnja 2024.
- Navedenim rješenjem Državnog odvjetništva odbijen je zahtjev za pristup informacijama i tužitelju temeljem članka 23. stavak 6. točka 2. Zakona o pravu na pristup informacijama ("Narodne novine", 25/13., 85/15. i 69/22. – dalje: ZPPI), a u vezi članka 15. stavka 4. točke 2. ZPPI-a.
- Protiv navedenog rješenja tužitelj je podnio tužbu ističući da je tužitelj osumnjičenik u kaznenom postupku nedefiniranog kaznenog djela "prikupljanja kompromitirajućih podataka protiv visokih državnih dužnosnika" podvrgnut dokaznim radnjama pretrage doma, i to kuće u D. i stana u S., te da su mu tom prilikom privremeno oduzeti predmeti.

Kako nije doneseno rješenje o odbačaju kaznene prijave, niti je podignuta optužnica protiv njega, smatra da postupanje prema njemu nema zakonit epilog. Stoga je tražio da mu se dostavi Opća uputa Državnog odvjetništva Republike Hrvatske za rad i postupanje s tajnim (klasificiranim) podacima i primjenu zakona o sigurnosnim provjerama, broj: 04/10 od 31. ožujka 2010. (dalje opća uputa). Tužitelj smatra da je njegov legitiman cilj dobiti informaciju o sadržaju te opće upute koja obvezuje sve državne odvjetnike i kojom se detaljnije razrađuje zakonski tekst i način postupanja.

Smatra da nije proveden test razmjernosti. Smatra da ima pravo uvida u Opću uputu. Smatra da je Opća uputa akt generalne naravi, koji nalaže zakonito postupanje i ne sadrži tajne podatke, jer bi inače i ona bila klasificirana. Smatra da Opća uputa u koju se traži uvid nije tajni dokument, niti je tako klasificirana, niti sadrži išta što bi bilo tajno i čime bi otkrivanje takvih podataka štetilo toj službi. Smatra da pravo uvida u kazneni spis predmeta i pravo uvida u Opću uputu koja to regulira u situaciji nezakonite uskrate tog prava nisu sa aspekta ljudskih prava tužitelja odvojene pravne stvari, već se radi o jednom te istom problemu kumulirano u problematiku sustave i dugogodišnje uskrate informacija, koje se ne smiju uskratiti i čija uskrata samo produljuje njegovu agoniju. Smatra da prikupljanje kompromitirajućih podataka nije kazneno djelo, nego obveza svakog poštenog građanina. Smatra da mu je pravo na pristup informacijama zajamčeno Ustavnom Republike Hrvatske neovisno o svrsi u koju se informacija želi koristiti. Radi se o informaciji o radu tijela javne vlasti, njihovom odlučivanju i odlukama. Tražena Opća uputa je podatak o načinu odlučivanja tijela javne vlasti i prema mišljenju tužitelja ne sadrži ni jedan tajni podatak koji može ugroziti ičije zakonite interese, osim razotkriti očitu zlouporabu položaja i ovlasti. Predlaže da Visoki upravni sud poništi rješenje tuženika i vrati predmet na ponovno odlučivanje, te mu naloži da izvrši jasan, logičan i razumljiv test procjene razmjernosti interesa tužitelja i zaštite tajnosti podataka koje traži, a koji je izložen doslovno šikaniranju državnog odvjetnika koji mu godinama ne da uvid u kazneni predmet koji vodi protiv njega i navodnih interesa čuvanja tajnih podataka i kojih to tajnih podataka i interesa iz Opće upute, broj: O4/10, koju tužitelj želi pročitati. sastavljenu od nadležnog tijela, kako bi u postupcima zaštite svojih prava pred sudovima ukazao na svjesno kršenje Zakona o kaznenom postupku, ali i Opće upute od strane istog državnog odvjetništva, koje je takvu uputu napisalo i poslalo na postupanje podređenim Državnim odvjetništvima.

4. Tuženik u odgovoru na tužbu ističe da korisnici prava na pristup informacijama u zahtjevu za pristup informacijama ne iskazuju svoj pravni interes, niti su obvezni navesti razloge zbog kojih traže pristup informaciji, niti su obvezni pozivati se na primjenu ZPPI-a. Tuženik u odgovoru ističe kako informaciju koju korisnik na pristup informacija dobije na temelju ZPPI-a ima pravo javno iznositi. Slijedom navedenog, tuženik je kod odlučivanja o zahtjevu tužitelja, a kako tužitelj ne bi bio u neravnopravnom položaju u odnosu na druge korisnike prava na pristup informacijama, stavio u isti položaj kao i bilo kojeg drugog korisnika prava na pristup informacijama. Naime, iz dokumentacije spisa predmeta razvidno je da tražena informacija tužitelju, nije dana kao okrivljeniku u kaznenom postupku, a što tužitelj ističe i u tužbi, kao i u ranijim postupcima ostvarivanja prava na pristup informacijama. Dakle, s obzirom da tuženik nije nadležan za utvrđivanje povrede prava okrivljenika u kaznenom postupku, odnosno utvrđivanje zašto informacija nije dostupna tužitelju temeljem drugog propisa, tuženik jedino što je mogao napraviti je riješiti tužiteljev zahtjev za pristup informacijama kao da ga je postavila bilo koja druga osoba. Nadalje, vezano za tužbeni navod tužitelja da on posjeduje dio tražene Opće upute, te da mu je Državno odvjetništvo Republike Hrvatske uskratilo dostaviti barem pisanu službenu informaciju kako je u tom dijelu koji se odnosi na njegov slučaj Opća uputa autentična, kako bi to tužitelj mogao koristiti i u postupcima pred sudom radi zaštite svojih prava, tuženik ističe kako je sukladno članku 5. stavku 1. točki 3. ZPPI-a. informacija svaki podatak koji posjeduje tijelo javne vlasti u obliku dokumenta, zapisa, dosjea, registra neovisno o načinu na koji je prikazan (napisani, nacrtani, tiskani, snimljeni, magnetni, optički, elektronički ili neki drugi zapis), koje je tijelo izradilo samo ili u suradnji s drugim

tijelima ili dobilo od druge osobe, a nastalo je u okviru djelokruga ili u vezi s organizacijom i radnom tijela javne vlasti, dok je u članku 18. stavku 5. ZPPI-a propisano da se ne smatra zahtjevom za pristup informacijama traženje uvida u cjelokupni spis predmeta, objašnjenje ili uputa vezan za ostvarivanje nekog prava ili izvršavanja obveze, izrade analize ili tumačenja nekog propisa kao ni stvaranje nove informacije. Dakle, ostvarivanje prava na pristup informacijama u smislu navedenih odredbi predstavlja pristup već gotovoj, postojećoj informaciji, ne predstavlja obvezu tijela javne vlasti da sastavlja odgovor na pitanja, daje mišljenja, pojašnjenja, tumačenja, vrši analize i slično. Slijedom navedenih zakonskih odredbi jasno je da tuženik ne može naložiti tijelu javne vlasti da u konkretnom slučaju izvrši radnju kojom će potvrditi da je opća uputa u tom dijelu koji se odnosi na tužiteljev slučaj autentična, a kako bi je on mogao dalje koristiti u postupcima pred sudom radi zaštite svojih prava. U odnosu na tužbene navode tužitelja, kako tuženik u suštini nije proveo test razmjernosti i javnog interesa, te da davanjem na uvid autentičnog teksta Opće upute ne bi bile izazvane nikakve nejasnoće, niti ugrožen proces donošenja propisa i akta i sloboda davanja mišljenja i izražavanja stavova. Tuženik ističe kako je u konkretnom slučaju proveden test razmjernosti i javnog interesa od strane prvostupanjskog tijela, a tuženik je u drugostupanjskom postupku ispitujući pravilnost provedenog testa razmjernosti i javnog interesa utvrdio da su ispunjeni uvjeti za primjenu odredbe članka 15. stavka 4. točke 2. ZPPI-a, kojom je propisano da tijela javne vlasti mogu ograničiti pristup informaciji ako je informacija nastala u postupku usuglašavanja pri donošenju propisa i drugih akata, te u razmjeni stavova i mišljenja unutar jednog ili među više tijela javne vlasti, a njezino bi objavljivanje moglo dovesti do pogrešnog tumačenja sadržaja informacije, ugroziti proces donošenja propisa ili akta i slobodu davanja mišljenja i izražavanja stavova.

Predlaže da se tužbeni zahtjev odbije.

5. Tužbeni zahtjev nije osnovan.

6. Sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine”, 36/24. – dalje: ZUS) odgovor na tužbu tuženika dostavljen je tužitelju.

7. Ocjenjujući zakonitost osporenog rješenja u granicama zahtjeva iz tužbe, sud nalazi da time što je odbijena žalba tužitelja izjavljena protiv rješenja Državnog odvjetništva Republike Hrvatske, tuženik nije povrijedio zakon na njegovu štetu. Stoga, ovaj Sud u cijelosti prihvaća razloge koje je za svoju odluku dao tuženik u obrazloženju osporenog rješenja i odgovoru na tužbu, budući da su razlozi utemeljeni na podacima koji se nalaze u spisu predmeta, te na pravilnoj primjeni mjerodavnog materijalnog prava, dok povrede pravila postupka ovaj Sud nije našao.

8. Naime, kako je to već citirano odredbom članka 15. stavka 4. točke 2. ZPPI-a propisano je da tijela javne vlasti mogu ograničiti pristup informaciji ako je informacija nastala u postupku usuglašavanja pri donošenju propisa ili drugih akata, te u razmjeni stavova i mišljenja unutar jednog ili među više tijela javne vlasti, a njezino objavljivanje je moglo dovesti do pogrešnog tumačenja sadržaja informacije, ugroziti proces donošenja propisa i akata ili slobodu davanja mišljenja i izražavanja stavova. Naime, tuženik je pravilno nakon uvida u sadržaj zatražene Opće upute prihvatio stajalište Državnog odvjetništva Republike Hrvatske da se radi o internoj uputi donesenoj za potrebe rada Državnog odvjetništva, odnosno uputi koja je namijenjena osobama zaposlenim u Državnom odvjetništvu, a posebno osobama koje rade s klasificiranim podacima i koje su prošle sigurnosnu provjeru. Također je pravilno tuženik utvrdio kako

je Državno odvjetništvo RH pravilno zaključilo u konkretnom slučaju da ne prevladava javni interes za omogućavanjem tražene informacije.

9. Ovaj Sud je suglasan s danim obrazloženjem tuženika, jer iz podataka spisa predmeta ne proizlazi da bi u konkretnom slučaju omogućavanje tražene informacije doprinijelo javnom interesu. Stoga nije osnovan prigovor tužitelja da test razmjernosti nije proveden.

10. S obzirom na sve navedeno, trebalo je temeljem odredbe članka 116. stavka 1. ZUS-a odlučiti kao u izreci.

U Zagrebu, 3. listopada 2024.

Predsjednica vijeća:
Ljiljana Karlovčan-Đurović, v.r.